

MIJMERING

Sinterklaas

De zoon van Sinterklaas is dood. Verdrietig, hij overleed onverwacht op nog betrekkelijk jonge leeftijd en laat een zeer bedroefde moeder achter. Die moeder was de vrouw van Sinterklaas, de Sint zelf is al lang niet meer. Mij gooide de overlijdensadvertentie jaren terug in de tijd. De Sinterklaas uit mijn jeugd was een collega van mijn vader. Dat wisten wij toen natuurlijk niet, wij zagen alleen een waardige oude heer op de bank zitten die vriendelijk en geduldig onze versjes en liedjes aanhoorde. In het dagelijks leven heette hij Loek en zat hij twee bureaus van mijn vader vandaan.

Loek was min of meer de bedrijfs-Sinterklaas, een nevenfunctie waar hij niet rijk van werd, maar wel bergen waardering mee oogstte. Eind november werd Loek in zijn Sinterklaaspak gehesen en werden hem de attributen van de heilige ter hand gesteld, pas op zes december tegen de avond pulkte hij de baard van zijn gezicht. Te zeggen dat ik in Sinterklaas geloofde is een understatement, er is nooit een schijntje twijfel in mij geweest. Op mijn tiende hebben ze mij er met geweld van moeten overtuigen dat-ie niet bestond. Nou moet ik bekennen dat ik niet zo snel iets door heb, als kind al niet. Rond dezelfde tijd was mijn moeder zwanger van mijn jongste broertje. Ik wist dat er iets aan zat te komen, op het kleine kamertje stond een wieg. Elke ochtend ging ik kijken of er al iets in lag, ik wilde de eerste zijn die het nieuwe kindje ontdekte en mijn moeder daarmee verrassen!

Och och, met hoeveel overgave zongen mijn zus en ik Sinterklaasliedjes! 's Avonds in bed durfden we eigenlijk niet zo goed, er zou eens een Zwarte Piet uit de schoorsteen kunnen springen! In deze tijd van het jaar kijk ik nog wel eens in mijn schoen. Maar meer dan de sok van gisteren zit er al jaren niet in.

Marjolijn Sengers, 22 november 2015